

9. Církev proto i dnes vybízí všechny své syny, aby uvažovali a přemýšleli o užívání odpustků... Spasitelné užívání odpustků – abychom připomenuli to nejdůležitější – na prvním místě učí, jak „zlé a trpké“ je opouštět Pána Boha. Věřící, když získávají odpustky, zároveň chápou, že pouze vlastními silami by nebyli s to napravit zlo, které způsobili svými hříchy sobě samým i celé komunitě, a tak jsou povzbuzováni ke spasitelným úkonům pokory...

31. KVĚTNA – SVÁTEK NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE

Svátek nám připomíná setkání P. Marie s matkou Jana Křtitele, svatou Alžbětou. Na jeho zavedení má zásluhu pražský arcibiskup Jan z Jenštejna, který jej poprvé slavil r. 1386 jako prosbu o Mariinu přimluvu za sjednocení rozdělené církve. Počátky svátku však sahají až k sv. Bonaventurovi, který k svátku Navštívení složil pro františkánský řád veršované modlitby již r.1236. Svátek se slavil 2.7. podle františkánského zvyku i po rozšíření na celou Církev papežem Urbanem VI. Prakticky se jeho slavení ujalo až po husitských válkách a za pomoci usnesení basilejského koncilu r.1441.

Jan z Jenštejna si přál slavení svátku mezi Zvěstováním Páně a narozením Jana Křtitele. K tomuto přesunu na 31. květen došlo až při úpravě kalendáře r.1969 za Pavla VI.

SDÍLENÍ RADOSTI, ŽE BŮH JE S NÁMI!

Tento svátek přibližuje druhé tajemství svatého růžence: "s kterým jsi Panno Alžbětu navštívila." Máme před očima Mariinu věrnost Božímu plánu. Mariin spěch do hor k starší příbuzné, která také čeká syna, se kterým má Bůh svůj plán. Mariiným důvodem je jen srdce překypující láskou. Láska nepočká, láska se chce dávat, chce sloužit. A Maria se stala nositelkou zdroje Lásky v duchu i ve svém lůně.

Maria nesla posvěcení svému příbuznému, který se měl narodit, aby jednou působil jako předchůdce Božího Syna. V Judských horách jeho narození očekávala Alžběta, manželka kněze Zachariáše, který v té době byl němý, protože neuvěřil Božímu zaslíbení zvěstovanému skrze anděla. Alžběta byla pravděpodobně Mariinou tetou a z vnuknutí Ducha svatého se jí dostalo poznání, že k ní přichází Matka očekávaného Mesiáše.

Co vše Maria k Alžbětě přinesla? - Posvěcení Janu Křtiteli. - Zjevení pravdy o Vtělení. - Příklad lásky, pomoc a radost. - Chvalozpěv nazvaný Magnificat.

Zde je Mariin vzor jak ode všeho a se vším jít k Bohu. Všude a za vše Boha velebit. Žít ve věrnosti Božímu plánu, žít s Bohem a pro Boha. Jinými slovy: žít Láskou. To je to, co máme se svým životem udělat.

Tímto svátkem si také připomínáme Pannu Marii jako rozdatelku milostí. Ona po Boží milosti vždy toužila a ji trpělivě hledala a to za vším, co s ní Bůh učinil. Nalezení milosti mělo za cíl zjednat spásu všem lidem. Chceme-li k Bohu, ke komu bychom nejlépe šli, ne-li k Marii? Skrze ni přišel na svět Boží Syn a skrze ni se nejsnadněji dostaneme k Bohu.

Zdroj: www.catholica.cz

LITURGICKÁ ČTENÍ - ROČNÍ CYKLUS B

Datum	Neděle	1.čtení	2.čtení	Evangelium
3.5.	5. velikonoční	Sk 9,26-31	1Jan 3,18-24	Jan 15,1-8
10.5.	6. velikonoční	Sk 10,25-26.34-35.44-48	1Jan 4,7-10	Jan 15,9-17
17.5.	7. velikonoční	Sk 1,15-17.20-26	1Jan 4,11-16	Jan 17,11b-19
24.5.	Seslání Ducha Sv.	Sk 2,1-11	Gal 5,16-25	Jan 15,26-27;16,12-15
31.5.	Nejsvětější Trojice	Dt 4,32-34.39-40	Rim 8,14-17	Mt 28,16-20

Dvojlístek

od Panny Marie Nanebevzaté

Vydává Římskokatolické děkanství v Chomutově

Nám. 1. Máje 2, Chomutov 430 01

tel.: 474651396

e-mail: dvojlitek.chomutov@seznam.cz

web: www.farnostchomutov.cz

110. ČÍSLO

Květen 2015

Drazí věřící,

Byl pozdní večer – první máj – Večerní máj – byl lásky čas. Začátek básně, kterou všichni dobře známe a kterou jsme se učili ve škole a některé její části umíme dodnes nazpaměť. Báseň, která opěvuje krásu tohoto měsíce a lásku. I pro nás, věřící, je první máj časem lásky, ale nejen pouze tento jeden den, ale hned celý měsíc! A druhou podstatnou změnou je zaměření naší lásky. Ta, kterou opěvujeme, je naše nebeská Matka, Panna Maria. Zamilované srdce hledá vždy, nejen v květnu, nové projevy, jak vyjádřit svoji lásku a potěšit, udělat radost, učinit šťastným svého milého. V měsíci květnu se tedy snažíme s celou církví prohloubit svoji zbožnost - lásku k Panně Marii. Důvodem naší lásky je to, že je matkou Boží - Bohorodičkou a tím i matkou naší, matkou každého z nás, Maria se tak stává příčinou naší radosti.

Začíná se plnit proroctví z chvalozpěvu Magnificat: (...) budou mě blahoslavít všechna pokolení (Lk 1, 48), pronesla kdysi Maria z vnuknutí Ducha svatého. Nyní díky této prosté ženě z lidu započalo něco, se potrvá do konce světa. Tato slova Přesvaté Panny na počátku jejího povolání se naprosto dokonale naplnila v průběhu dějin: básníci, intelektuálové, králové a vojevůdci, řemeslníci, matky, muži a ženy zralého věku i děti, které sotva umí mluvit, na venkově, ve městě, na vrcholcích hor, v továrnách a na cestách; v situacích bolestných i radostných, v klíčových okamžicích, nebo jednoduše na rohu ulice, kde je sotva postřehnutelný obrázek naší Pani; v bezpočtu různých situací pění tisíce hrdel v nejrůznějších jazycích chválu na Boží Matku. (Rozmluvy s Bohem, F. Fernández-Carvajal).

I my se připojujeme k velikému proudu chvalozpěvu Bohu za Pannu Marii, nekrásnější ze všeho stvoření. Znovu objevujeme krásu naší Matky a tím i krásu Mariánských pobožností. Na prvním místě je růženec (vzpomeňme i na památku sv. Pia V. v poslední dubnový den), kdy jako zamilovaní opakujeme stále stejná slova a rozjímáme tajemství ze života Panny Marie a našeho Pána, neboť Ona nás vždy vede k svému Synu. Dále pak můžeme nosit "skryté" ale hrdě škapulíř, zdravit obrazy a sochy Panny Marie v našich domovech a modlit se z pokladnice tisíce modliteb k naší Matce. Soukromě, každý sám, ale i veřejně zpívat nebo recitovat litanie. Jak píše sv. Josemaría Escrivá:

Vytryskne nyní litanie loretánská, vždy s jasmem nového světla v různých barvách a významech.

Volání k Pánu Ježíši Kristu, prosby ke každé božské osobě Nejsvětější Trojice, žhavá vyznání Marii nejsvětější, Matko Kristova, Matko dobré rady, Matko Stvořitelova, Matko

Spasitelova... Panno nejmoudřejší... Trůne moudrosti, Růže tajemná, Věži Davidova, Archo úmluvy, Hvězdo jitřní... Útočiště hříšníků, Těšitelko zarmoucených, Pomocnice Křesťanů.

A uznají její hodnosti královské - Královno! - spolu s její úlohou Prostřednice: Sub tuum praesidium confugimus: Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko... vysvobod' nás ze všeho nebezpečí, ó Panno slavná a požehnaná.

Ať vám všem v tomto měsíci zamilovaných, tedy i každého z nás, Pán žehná!

Váš + Pavel

STANE SE

Měsíc květen je zvláštním způsobem svěřen Matce Boží Panně Marii. Překrásným výrazem katolických křesťanů jsou proto v tomto měsíci **MÁJOVÉ POBOŽNOSTI**, k jejichž hojně účasti bychom Vás rádi povzbudili.

- V neděli **3.5. ve 14.00 hod.** bude mše sv. ve Vysoké Jedli.
- V pondělí **4.5.** bude v naší farnosti **Eucharistický den**. Adorace bude od 8 hod. do 17.55 hod.
- V neděli **10.5. ve 14.00 hod.** bude mše sv. v kostele sv. Petra a Pavla ve Březně u Chomutova.
- V pondělí **11.5. v 15.30 hod.** bude modlitební setkání seniorů na děkanství.

Ve čtvrtek **14.5.** je **Slavnost Nanebevstoupení Páně**, a proto bude v děkanském kostele mimo ranní mše sv. v **7.15 hod.** také mše sv. v **18.00 hod.**
Nezapomeňte se o této Slavnosti účastnit mše svaté.

- V pátek **15.5. v 16.30 hod.** bude na děkanství setkání Broučků a setkání ministrantů.
- V sobotu **16.5. ve 14.00 hod.** bude mše sv. na Květnově.
- V sobotu **16.5. v 16.30 hod.** bude na děkanství setkání biřmovanců.
- Ve čtvrtek **21.5. v 17.00 hod.** bude na děkanství setkání manželat.

O víkend **22.-24.5.** stráví Boží hod svatodušní naši biřmovanci v karmelitánském klášteře ve Slaném. Pamatujme na ně ve svých modlitbách, aby se dobře připravili.

- V pondělí **25.5. v 15.30 hod.** bude modlitební setkání seniorů na děkanství.
- V pátek **29.5. v 16.30 hod.** bude na děkanství setkání Broučků.

V pátek **29.5.** bude v naší farnosti **NOC KOSTELŮ** a to jak v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Chomutově, tak v kostele sv. Matouše v Údlicích-Přečaply.
Podrobný program bude na plakátku v kostele.

V sobotu **30.5.** vykonáme **farní pout' do Jablonného v Podještědí ke sv. Zdislavě**, patronce naší diecéze a patronce rodin, dětí a mládeže. Zapište se prosím v kostele.

SERIÁL O ODPUSTCÍCH – TROCHA HISTORIE O „POKLADU CÍRKVE“

Jak to, že existují odpustky? Kde a kdy se vůbec vzaly? Indulgentiarum doctrina uvádí:

4. Z důvodu tajemného a blahodárného Božího rozhodnutí panuje mezi lidmi nadpřirozené spojení, takže hřích jednoho škodí ostatním, a svatost jednoho jim přináší dobrodiní. Tímto

způsobem si pak křesťané vzájemně poskytují pomoc při dosahování nadpřirozeného cíle...
(negativní příklad Adam, pozitivní Kristus)

5. Vždyť Kristus, který „nezhřešil“ a „trpěl za vás“ (srov. 1 Petr 2,22.21), nesl naše nemoci a vzal na sebe naše bolesti, „jeho jizvami jsme uzdraveni“. Křesťané, kteří následují Kristovy šlépěje, vždy usilovali o to, aby si na cestě vedoucí k nebeskému Otci vzájemně pomáhali modlitbou, vzájemným sdílením duchovních dober a usmířujícím pokáním... To je prastará pravda ohledně společenství svatých, díky níž se život jednotlivých synů Božích v Kristu a skrze Krista spojuje s životem všech ostatních bratří křesťanů v nadpřirozenou jednotu mystického Kristova těla, a to až do té míry, že jakoby vzniká jediná mystická osoba.

Tak se ustanovuje „poklad církve“. Tento poklad si nelze představovat jako určitou sumu materiálních dober nashromážděných v průběhu staletí, ale jako nekonečnou a nevyčerpatelnou hodnotu, jakou mají před Bohem odčinění a zásluhy Pána Ježíše Krista, které nabídl, aby lidstvo bylo osvobozeno od hříchu a došlo ke společenství s Otcem. V samotném Kristu Vykupiteli žijí zadostiučinění a zásluhy jeho díla vykoupění. Kromě toho patří do tohoto pokladu nepředstavitelná, nezměřitelná a stále nová hodnota, jakou mají před Bohem modlitby a dobré skutky blahoslavené Panny Marie a všech svatých, kteří díky milosti Krista Pána následovali jeho šlépěje, a tak posvětili svůj život a dovedli k cíli poslání, jež jim svěřil Otec. Když takovýmto způsobem spolupracovali na své spáse, přispěli rovněž ke spáse svých bratří na základě jednoty Mystického těla...

Odtud mezi věřícími, kteří již došli do nebeské vlasti, a těmi, kteří odčínají své viny v očistci, i těmi, kteří ještě putují na této zemi, je bezesporu trvalé pouto lásky a bohatá výměna všech dober, jejichž prostřednictvím jsou odčínovány všechny hříchy celého Mystického těla a Boží spravedlnost je usměrněna: tak i Boží milosrdenství je pohnuto k odpuštění, aby upřímně se kající hříšníci mohli co nejdříve vstoupit do plného zakoušení dober Boží rodiny.

6. Církev, která si již od prvních dob své existence uvědomovala tyto pravdy, znala a také využívala různé prostředky, aby se jednotlivým věřícím dostávalo plodů vykoupění... Sami apoštolové povzbuzovali své učedníky, aby se modlili za spásu hříšníků. Církev tento obyčej svatě uchovávala, a to především tehdy, když kající vzývali přímluvu celého společenství a když se zemřelým pomáhalo přímluvou a skrze obětování mše svaté. Rovněž dobré skutky, zejména ty, které jsou obtížné kvůli lidské slabosti, bývaly Bohu nabízeny za spásu hříšníků...

7. Přesvědčení církve, že pastýři Pánova stádece mohou osvobodovat jednotlivé věřící od pozůstatků hříchů prostřednictvím Kristových zásluh i zásluh svatých, v průběhu staletí pod vedením Ducha svatého, který ustavičně oživuje Boží lid, postupně vedlo k praxi odpustků... Obyčej udělování odpustků se postupně rozšiřoval a v církevních dějinách se stal významně patrným tehdy, když římstí velekněží rozhodli, že určité skutky, které jsou pro společné blaho církve vhodnější, mohou nahradit celé pokání. Proto věřícím, „kteří činili opravdu pokání a vykonali zpověď“ a kteří vykonali takové skutky, udělovali na základě „milosrdenství všemohoucího Boha ..., důvěřující v ... zásluhy a autoritu apoštolů,“ „a na základě plné apoštolské moci,“ „nejen plný a co nejširší, ale také nejkompletnější odpustek.“ (Bonifác VIII.)

8. ...Učitelství úřad církve předložil tuto nauku v různých dokumentech. V odpustkové praxi se někdy bohužel objevovala zneužití: kvůli nevhodným a nadbytečným udělováním odpustků bývala znehodnocována moc klíčů a oslabováno kající zadostiučinění, kvůli „nedovoleným ziskům“ bývala rovněž pošpiněna sama odpustková praxe. Církev však zavrhuje a opravuje taková zneužití a „učí a stanoví, aby tato praxe byla v církvi zachována, protože je velmi užitečná pro spásu křesťanského lidu a protože tato praxe byla schválena svatými koncily. Dále pak postihuje exkomunikací ty, kdo odpustky hodnotí jako cosi neužitečného, nebo upírají církvi pravomoc jejich udělování.“ (Tridentský koncil, Decretum de indulgentiis)